

opusdei.org

Prelatens brev (maj 2009)

"Dessa veckor betraktar vi logiskt nog vår Fru, Jesu Moder och vår Moder, upptagen med kropp och själ till himlen, och vi ser henne i uppståndelsens glädje och härlighet." säger biskop Javier Echevarría i detta brev.

2009-05-13

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Maj månad i år infaller helt och hållet inom påsktiden. Kyrkans liv på jorden och i himlen uppfylls av glädje över att Jesus Kristus har uppstått. Det är detta *gaudium cum pace* som alla vi redar upplever.

Dessa veckor betraktar vi logiskt nog vår Fru, Jesu Moder och vår Moder, upptagen med kropp och själ till himlen, och vi ser henne **i uppståndelsens glädje och härlighet. De tårar som hon fällde vid Korset har omvandlats till ett leende som inget kan få att slockna, samtidigt som hennes moderliga medkänsla för oss är helt i behåll. Detta bevisas av Jungfru Marias välgörande ingripande under historiens lopp och det upphör inte att väcka ett orubbligt förtroende för henne. Bönen *Påminn dig, milda Jungfru Maria* uttrycker detta sinnelag väl. Maria älskar vart och ett av sina barn och ger dem särskild vård**

**som dränks i sorg, liksom hennes
Son i lidandets stund. Hon älskar
dem helt enkelt eftersom de är
hennes barn enligt Kristi vilja på
Korset . [1]**

Låt oss betrakta dessa ord av Påven för att fördjupa oss i vår vördnad till Jungfru Maria och ge den ny glans. Anledningarna är tydliga: Maria är Guds Moder och vår Moder. Därför behöver vi främja en brinnande och öm vördnad för Maria, en vördnad som är fast grundad på Guds uppenbarelse så som den uttryckts av Kyrkans läroämbete. Vår älskade don Álvaro påminde om detta i ett brev som han skrev 1987. Med tanke på att Marias moderliga uppdrag uppfyller Guds konkreta plan, sade han: ”Det är ett obestridligt faktum att där Kyrkan börjar gro, där är Kyrkans Moder närvarande, genom Kristi nåd och genom det obevekliga och uppoffrade gensvaret från dem som förkunnade Evangeliet (...).

Följaktligen föds och utvecklas tacksamheten till Jungfru Maria, och denna fruktbara blomma, vördnaden för Maria, spirar fram. Vi har ett tydligt vittnesbörd om det i de helgedomar, vilka som ett ljust landmärke täcker landskapet i de länder där tron slår rot och ger de kristnas liv en hemkänsla som bara Jungfru Maria kan skapa.” [2]

Hur sant är inte detta! Vi kristna utgör en familj – den heliga Kyrkan – där Jesus Kristus är den förstfödde bland många bröder [3] , och där Moderns, Jungfru Marias, närvaro inte saknas. Jesus visar oss vägen där vi bör gå för att nå heligheten, den fullkomliga identifieringen med Honom. Jungfru Maria driver oss längs denna pilgrimsvandring så att vi når målet: det eviga livet med Gud och med alla änglar och helgon.

Den kristna konsten visar detta på ett åskådligt sätt då den framställer

Maria med Jesusbarnet i sin famn och presenterar denna bild för de troendes vördnad. Med sin inställning, med sin blick verkar vår Moder råda oss: se på min Son, din Storebror, och följ hans föredöme i allt; gå där han gick; fyll ditt hjärta med den återlösande iver som fyllde hans hjärta; förbarma dig över dina bröder och systrar så som han har förbarmat sig över oss alla.

De kommande dagarna kommer tusentals personer att följa den helige Josemarías inbjudan till hans döttrar och söner i Opus Dei och till många andra människor och därför gå på pilgrimsfärd till de mest olika platser där Jungfru Maria vördas, med önskan att finna Jesus på nytt, att efterlikna Honom mer.

Majvallfärden är redan på alla breddgrader en glädjande verklighet som vi genomför utan skrän, i vår grundares fotspår efter hans första vallfärd 1935. ***Jag respekterar och***

älskar dessa andra offentliga uttryck för fromhet, skrev han i en predikan, men personligen föredrar jag att försöka erbjuda Maria samma kärlek och samma entusiasm genom personliga besök, eller i små grupper, med en känsla av intimitet . [4]

Många gånger har denna vallfärd som slutmål en plats nära vårt hem, kanske i samma stad där vi bor eller i dess närhet. I vissa fall, och nu tänker jag till exempel på de sjuka och handikappade, är det inte ens möjligt att gå hemifrån, men även då går det att göra en *Majvallfärd* till Jungfru Maria. Det viktiga är inte det fysiska förflyttandet från en plats till en annan utan själens inre resa, som driver oss att vara närmare Maria och därigenom närmare Jesus.

Påven Johannes Paulus II underströk att man kan man märka Moderns särskilda närvaro på de marianska

platser som ligger utspridda över hela världen. Det är uppenbart att antalet platser är oräkneligt och att de är väldigt olika: alltifrån hemkapell och gatunischer, där avbildningen av Guds Moder sprider glädje, till de kapell och kyrkor som byggts till hennes ära. Det finns ändå vissa platser där människor känner att vår Moders närvaro är särskilt levande: Mariahelgedomarna. ”På alla dessa platser förverkligas på ett underbart sätt den Korsfästes yttersta vilja: där känner sig människan anförtrodd Maria och kommer för att vara med Henne som man är med sin egen Moder; hon öppnar sitt hjärta till henne och talar med henne om allt: *hon tar emot henne i sitt hem*, det vill säga, hon gör henne delaktig i alla sina problem.” [5]

Kristna vänder sig där till henne med önskan att hitta eller stärka ”tron eller de hjälpmedel som ger tron

näring. De söker Kyrkans sakrament, i synnerhet försoningen med Gud och den eukaristiska näringen. De återvänder stärkta och tacksamma till vår Fru, Guds Moder och vår Moder.” [6]

Vi alla bevarar och uppskattar denna erfarenhet. Vem upplever inte en större närhet till Gud efter att ha besökt Jungfrun i bönens och botens anda som vår Fader lärde oss? Vem har inte handgripligen tagit på verkningskraften av Marias förbön för att väcka någon persons tro som behövde det, för att närma honom eller henne till Gud, för att vidga vyerna för någon som inte ville acceptera Herrens kallelse till en generös hängivelse? Jesus Kristus vill att hans nåd når oss genom Maria. Därför är det ***inte likgiltigt att sluta att gå till de helgedomar som hennes barns kärlek rest; det är inte likgiltigt att gå förbi en bild på henne utan att ge henne en***

*kärleksfull hälsning; det är inte
likgiltigt att tiden går utan att vi
sjunger denna kärlekssång,
Rosenkransen, en sång av tro, den
bröllopssång som själen sjunger
då den finner Jesus genom Maria .*

[7] Låt oss redan tänka på dessa
frågor: Vad kan jag göra bättre varje
gång jag tittar på en bild av vår
Moder? Hur kan jag smaka på varje
Hell dig, Maria, varje *Salve Regina*
och varje *Regina coeli* ? Vem tänker
jag tala med om Marias kärlek och
om kärleken till Maria?

Denna och andra marianska
andaktsövningar kan sprida glans
över och ge liv åt maj. Det viktiga är
att närma sig Jesus Kristus alltmer
genom den stig som hans heliga
Moder visar. Varje möte med vår Fru
omvandlas till en inbjudan att *se på*
Kristus . Som Benedikt XVI påpekade
i en Mariahelgedom: **för en sökande
människa, blir denna inbjudan
alltid en spontan bön, en bön som**

särskilt riktas till Maria, som gav oss Kristus som sin Son: "Visa oss Jesus". Så ber vi idag av hela hjärtat, och vi ber i vårt inre och söker Återlösarens ansikte också bortom denna stund. "Visa oss Jesus". Maria svarar genom att visa oss honom framför allt som ett barn. Gud har blivit liten för vår skull . [8]

Låt oss än en gång stanna vid de ord som den helige Josemaría skrev på 1930-talet, ord som har hjälpt tusentals personer att gå kontemplationens stigar i vardagslivet: ***om du vill vara stor, så gör dig själv liten (...). Början på den väg som leder till att man blir fullständigt tokig av kärlek till Jesus består i att förtröstansfullt älska Maria. – Vill du älska Vår Fru? – Då så, umgås med henne! Hur då? – Genom att läsa hennes rosenkrans ordentligt . [9]***

Det uppmärksamma, inre
begrundandet och bedjandet av
Rosenkransens hemligheter låter oss
betrakta en efter en de mest
framträdande stunderna i Jesus och
Marias liv. På detta sätt är det lättare
att gå med stadigare steg på den väg
som leder till himlen och rätta till
kursen om det skulle behövas samt
visa våra följeslagare den säkra
genväg som har sitt slut i den eviga
saligheten. Genom att förundra oss
över dessa scener förstår vi ”hur
mänskligheten påbörjar
återvändandet till Gud genom
Herrens ödmjuka tjänarinnas *fiat*
och når sitt vägmål i hennes
härlighet som är den helt heliga.”
[10]

Vi kan också sköta om andra detaljer
i vår tillgivenhet till Jungfru Maria.
Jag stannar igen vid en vana som
förälskade personer brukar ha och
som den helige Josemaría spred
överallt: att kärleksfullt hälsa de

bilder av vår Fru som vi ser varje dag – på gatan eller vid ett torg – inne i en kyrka eller i ett rum hemma hos oss – och åtfölja denna blick med en bönesuck som ett högst personligt sätt att uttrycka vår kärlek som barn. Vår Fader gjorde så och lade särskild vikt vid att titta på de Mariabilder på de platser där han arbetade eller bodde. Detta uttryckte hans tillgivenhet som barn och återspeglade hans själs djup: lidande eller tacksamma eller bedjande blickar, beroende på omständigheterna, men de uttryckte alltid äkta kärlek.

Han rådde också att ha en Mariabild i väskan eller i plånboken, på samma sätt som man har ett fotografi på dem man älskar, för att alltid ha henne närvarande och rikta kärleksfulla ord till henne. Han kände sig glad över att ha deltagit till att sätta Mariabilder i omlopp över hela jorden. ***I Opus Dei***, sade han,

har vi ständigt visat vår kärlek till Jungfru Maria genom att sätta upp tusentals bilder på henne över hela världen och genom att främja marianska andaktsövningar i varje världsdel: i Europa, i Asien, i Afrika, i Amerika och i Oceanien. Och vi har lett de unga åt det hållet, frivilligt. Aldrig ofrivilligt. Men detta är naturligt. Hur skulle vi inte kunna älska Guds Moder, som är vår Moder? Vi behöver ju henne! Jag behöver henne. Såsom ett litet mörkrätt barn på natten ropar: Mamma! Så måste jag ofta ropa med hjärtat, utan ord: Mor! Mamma, överge mig inte. Det inre livet är detta: naturlighet, enkelhet. Jag kan inte leva på något annat sätt. Jag måste leva som en man. Och inför Gud, som är evig, är jag en liten värdelös varelse . [11]

Det finns några ord i en psalm som liturgin tillämpar på Jungfru Maria.

**Psalmisten urskiljer på långt håll
det moderliga band som förenar
Kristi Moder med det troende
folket och profeterar med hänsyn
till Jungfru Maria att ”de rika
bland folket**

skall söka ditt leende” (Ps 45:13). På
detta sätt har de kristna, ledda av
Skriftens inspirerade ord, alltid sökt
Jungfru Marias leende, detta leende
som konstnärer under medeltiden
lyckats återge så väl. Marias leende
är för alla

, försäkrar Påven Benedikt XVI, **men
det riktar sig särskilt till dem som
lider, så att de i henne finner tröst
och ro. Att söka Marias leende är
inte from eller otidsenlig
sentimentalitet, utan snarare det
exakta uttrycket för det levande
och djupt mänskliga förhållande
som förenar oss med henne som
Kristus gett oss som Moder . [12]**

Låt oss anförtro Maria alla de människor som lider i kropp eller själ: de sjuka, de som känner sig ensamma eller övergivna, de som drabbats av naturkatastrofer, de som förföljs eller lider övergrepp av olika slag... Ingen bör hamna utanför vår bön.

Låt oss särskilt be för Påven och hans böneämnen (jag påminner er om det varje månad eftersom det är ett ständigt behov): just nu för frukterna av hans resa till det heliga landet 8 – 15 maj. Be också för de medlemmar i Prelaturen som kommer att prästvigas den 23 maj, aftonen före Kristi himmelfärd, som i många länder firas på söndagen den 24 maj. Låt oss med anledning av nästa Pingsthögtid sista dagen i maj be den helige Ande att han rikligt utgjuter sina gåvor över Kyrkan och över världen och att han förbereder allas hjärtan för att ta emot dem.

För några dagar sedan återvände jag från en resa till Japan och Taiwan, där jag än en gång upplevde hur Opus Deis anda finner rotfäste i alla slags folkslag och kulturer. Utöver det faktum att jag kände mig medföljd av alla och bad tillsammans med er, gladde mig särskilt två saker (bland många andra) i båda länderna. I Nagasaki var det besöket till Oura, till den helgedom där man vördar detta lands martyrer och där det kärleksfulla minne av dem som bevarade tron trots den hårda förföljelsen hålls vid liv. I Taipei kunde jag närvara vid utställandet av det heliga sakramentet och den sakramentala välsignelsen i en fullsatt kyrka. Vi hade gått in i den kyrka där en vandrande Mariabild fanns och mötte denna eukaristiska akt. På båda platser dök tanken lätt upp på att vi bör bära Jesus med Maria ända till jordens yttersta hörn. Tacka tillsammans med mig den heliga Treenigheten, källa till allt

gott, och Jungfru Maria; genom hennes förbön får vi alla nådegåvor. Tacka även den helige Josemaría – den 17 maj är årsdagen av hans saligförklaring – för att ha varit ett så troget redskap för Herren för att genomföra en sådan riklig sådd av helighet, troskunskap och kärlek över hela jorden.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 maj 2009

[1] Benedikt XVI, *Predikan i helgedomen i Lourdes*, 15/9 2008.

[2] Don Álvaro, *Brev*, 31/5 1987, nr 8.

[3] Jfr Rom 8:29.

[4] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 139.

[5] Johannes Paulus II, *Predikan i helgedomen i Fatima* , 13/5 1982.

[6] Johannes Paulus II, *Predikan i helgedomen i Aparecida* , 4/7 1980.

[7] Den helige Josemaría, *La Virgen del Pilar* , återgiven i ”Libro de Aragón”, Saragossa 1976.

[8] Benedikt XVI, *Predikan i helgedomen i Mariazell* , 8/11 2007.

[9] Den helige Josemaría, *Rosenkransen* , förord.

[10] Paulus VI, Apost. förm. *Marialis cultus* , 2/ 2 1974, nr 28.

[11] Den helige Josemaría, *Anteckningar tagna under ett samkväm*, 7/4 1974.

[12] Benedikt XVI, *Predikan i helgedomen i Lourdes* , 15/9 2008.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-maj-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-maj-2009/) (2026-02-23)